

1768
Kamer

863/04
HET PARKET

96333

HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

niet oek arrest 96.334

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 04.01.06

Dei wo 1 mei 2006

niet (langer) ontvankelijk
niet (langer) ontvankelijk
vrij

December 2005

not.BG66.97.70/01 van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij:

Het College van Burgemeester en Schepenen van _____, met zetel te _____, welke bij monde van bevoegd ambtenaar in naam van het College van Burgemeester en Schepenen ter zitting van 17.02.2003 mondeling het herstel vraagt in de oorspronkelijke staat door verwijdering van de wederrechtelijk aangebrachte reclameconstructie, aanwezig in persoon van bevoegd ambtenaar;

tegen:

1. Nr. _____
 bouwk. Conducteur, geb. te _____ op _____
 wonende te _____
2. Nr. _____, HR _____ nr. _____
 met zetel te _____
3. Nr. _____, HR _____ nr. _____
 met zetel te _____
4. Nr. _____, zonder
 beroep, geboren te _____ op _____, wonende _____

Gedaagd om:

De eerste, de tweede, de derde en de vierde:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften,

beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

1. door op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____, wonende te _____

(beschrijving der werken)
plaatsen publiciteitsinrichtingen of uithangborden -
hangen aanplakbord tegen zijgevel -
hangen ijzeren constructie tegen zijgevel -

te _____ op niet nader te bepalen data in 1998 ;

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

de eerste en de vierde:

te _____ in de periode gaande van 1998 tot en met 30.04.2000;

de tweede en de derde :

te _____ in de periode gaande van 02.07.1999 tot en met 30.04.2000;

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-8°, 146-1° en 3°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002)

met de omstandigheid dat de eerste, tweede en derde gedaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-8° (en § 3), 146- 1° en 3°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel

99 § 1-8° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stanc gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

de eerste, de tweede, de derde en de vierde :

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1

door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 23.06.2003.

met de omstandigheid, wat de verdachte betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 25 mei 2004, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

De Rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient te worden verbeterd nl.

- door de bij feit B vermelde verzwarende omstandigheid te preciseren in de zin dat deze enkel geldt voor de eerste, tweede en derde gedaagden
- door bij feit A2 te vermelding "De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar ..." te vervangen door "De feiten onder de tenlastelegging sub 1 en 2 thans strafbaar ..."
- door bij het feit B tussen "... (B.S. 08.06.1999)" en "de bij artikel 99§1-8° ..." de vermelding "zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003)" in te lassen

Verklaart de tenlasteleggingen A1, 2 en B in hoofde van vierde gedaagde niet bewezen, spreekt haar dienvolgens vrij en ontslaat haar dienaangaande van iedere verdere rechtsvervolgning zonder kosten.

Verklaart de tenlastelegging A1 in hoofde van tweede, derde gedaagden niet bewezen, spreekt hen dienvolgens vrij en ontslaat hen dienaangaande van iedere verdere rechtsvervolgning zonder kosten.

Verklaart de overige tenlasteleggingen bewezen:

Veroordeelt dienvolgens eerste beklaagde hoofdens de tenlasteleggingen A1, 2 en B samen bij toepassing van art. 65 Sw. tot een geldboete van € 2.000,00.

Veroordeelt dienvolgens tweede beklaagde hoofdens de tenlastelegging A2 en B samen bij toepassing van art. 65 Sw. tot een geldboete van € 2.000,00.

Veroordeelt dienvolgens derde beklagde hoofdens de tenlastelegging A2 en B samen bij toepassing van art. 65 Sw. tot een geldboete van € 2.000,00.

Veroordeelt de eerte, tweede en derde gedaagden tot het betalen van elk 1/4de van de gedingskosten in het geheel begroot op € 120,65 en tot het betalen van elk een vergoeding van € 25.

Legt de overige gedingskosten (inbegrepen het resterende 1/4de van € 120,65) in het geheel begroot op € 51,51 ten laste van de Staat.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993 en 26 juni 2000 elke voormelde geldboete van € 2000 met veertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht op € 10.000.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, elke voormelde geldboete van € 2000 zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verplicht de veroordeelden om boven de correctionele hoofdstraffen een bedrag van elk éénmaal €10 + 45 decimes = € 55 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van Het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij art. 36 wet 07.02.2003)

Beveelt aan elke veroordeelde om over te gaan tot het herstel van de plaats te ten kadaster gekend onder
in de vorige toestand door verwijdering van de reclameborden tegen de zijgevel binnen een termijn van twee maanden vanaf de datum waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn het College van Burgemeester en Schepenen van van ambtwege in een uitvoering ervan kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 24,79 per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden, in de nakoming van dit bevel.

Op burgerlijk gebied

Stelt vast dat de burgerlijke partij geen vordering stelt zodat daaromtrent niet dient te worden gestatueerd.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 3/06/2004 door de 1ste, 2de en de 3de beklagde.
- 8/06/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de vier beklagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de 1ste, 2de en 3de beklaagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

de 4de beklaagde in haar middelen van verdediging,

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

de burgerlijke partij in haar eisen bij monde van bevoegd ambtenaar, zoals voormeld.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Uit het geheel van de vermeldingen met betrekking tot de telastlegging A en in het bijzonder uit de tijdsbepalingen in onderdeel 2 van deze telastlegging blijkt dat bij materiële misslag niet is vermeld dat onderdeel 1 van de telastlegging A slechts te last wordt gelegd aan de gedaagde natuurlijke personen, de eerste en de vierde beklaagde.

In de telastlegging A dienen de volgende verbeteringen te worden aangebracht:

-in onderdeel 1: vervanging van de tekst "(beschrijving der werken) plaatsen publiciteitsinrichtingen of uithangborden – hangen aanplakbord tegen zijgevel – hangen ijzeren constructie tegen zijgevel - te op niet nader te bepalen data in 1998"

door de woorden:

"een publiciteitsinrichting, bestaande uit een aanplakbord en een ijzeren constructie, te hebben geplaatst,

de eerste en de vierde:

te op niet nader te bepalen data in de periode van 21 oktober 1998 tot en met 31 december 1998".

- in onderdeel 2: vervanging van de vermelding "in de periode gaande van 1998 tot en met 30.04.2000" door de woorden:

"vanaf voormelde niet nader te bepalen data tot en met 30 april 2000".

Van deze verbeteringen werd aan de beklaagden kennis gegeven; zij hebben zich hieromtrent verdedigd. De aldus verbeterde onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A hebben elk betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.8°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23

maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art. 2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het sub A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art. 146, 4° lid DORO. De strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A, onderdeel 2, en B is niet langer ontvankelijk.

4. De strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de telastlegging A tegen de eerste en de vierde beklaagde is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn werd tijdig en regelmatig gestuit door het uitstel van de behandeling van de zaak door de eerste rechter op de terechtzitting van 23 september 2003.

5. De telastlegging A, onderdeel 1, is lastens de vierde beklaagde evenmin voor het Hof bewezen als dit voor de eerste rechter het geval was.

Het is niet aangetoond dat zij de publiciteitsinrichting heeft geplaatst of aan de plaatsing heeft meegewerkt op één van de wijzen bepaald in art. 66 van het Strafwetboek.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, onderdeel 1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder 2 verbeterd, daarentegen lastens de eerste beklaagde Bosschaerts bewezen. Het wordt niet betwist dat een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke (bouw)vergunning was vereist voor het plaatsen van de inrichting en dat deze ontbrak.

Het misdrijf werd gepleegd door

maakte hiertoe de muur, waarop de publiciteitsinrichting werd aangebracht en die in 1998 eigendom was van de vierde beklaagde en haar niet in de zaak zijnde gemeen door betaling van de helft van de waarde ervan en met het oog op de plaatsing verhuurde zij daarop de nodige ruimte op de muur aan die het bord plaatste (en exploiteerde).

heeft niet geëist, wat nochtans van haar kon worden verwacht, dat de noodzakelijke vergunning haar vooraf zou worden voorgelegd. Zij verleende door haar voormeld optreden en nalaten de onontbeerlijke medewerking, zonder dewelke het misdrijf niet zou zijn tot stand gekomen.

Zowel als handelden ter zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde. Hij betwist met betrekking tot deze zaak in zijn verklaring aan de verbalisant niet de strafrechtelijk aansprakelijke persoon te zijn voor dat hij geen gedelegeerd bestuurder was van deze vennootschap staat hieraan niet in de weg. Hij betwist niet dat hij gedelegeerd bestuurder was

van Rekening houdend met de ruime ervaring ter zake van betrokkene, die blijkt uit de stukken van het dossier, moet in de gegeven omstandigheden worden aangenomen dat wanneer hij in de loop van het vooronderzoek zichzelf en niet één of meer andere personen aanduidt als ter zake strafrechtelijk verantwoordelijke, dit is omdat de vennootschappen ter zake wel degelijk handelden door zijn persoonlijk toedoen. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat hij namens

op 21 oktober 1998 de huurovereenkomst m.b.t. een deel van de gevel voor de publiciteit heeft ondertekend en namens

toezegt een regularisatievergunning te zullen aanvragen. Vennootschapsrechtelijk hebben beide vennootschappen een onderscheiden aandeel in het tot stand komen van de plaatsing van de inrichting en de verhuring van de publiciteit, maar in feite blijken zij met betrekking tot de plaatsing onlosmakelijk samen te werken als een geheel. De eerste beklaagde betwist terecht niet dat de verzwarende omstandigheid nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding wat hem betreft bewezen is.

7. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De eerste beklaagde heeft als professioneel ter zake wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij, dan nog langs een toeristische weg, totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn financiële belangen en deze van de vennootschappen. Anders dan de eerste rechter houdt het Hof bij de bestraffing geen rekening met intussen opgelopen veroordelingen, vermits zij dateren van na het tijdstip waarop het misdrijf is gepleegd en niet met zekerheid blijkt dat zij feiten betreffen die aan het huidig misdrijf voorafgaan.

In het voordeel van de eerste beklaagde neemt het Hof het groot tijdsverloop sedert de feiten in aanmerking. Een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door

40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50 ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, bedraagt € 25.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

8.1. Met betrekking tot de vordering van het college van burgemeester en schepenen van tot herstel van de plaats in de vorige toestand heeft de eerste rechter het nu eens over het college en dan weer over de stad als burgerlijke partij die "geen vordering stelt". Uit de stukken blijkt dat het college, bevoegd om een herstellvordering te formuleren, zich op de terechtzitting van de eerste rechter als eiser tot herstel heeft laten vertegenwoordigen door een door het college daartoe gemachtigde ambtenaar om de eerder bij brief ter kennis gebrachte herstellvordering toe te lichten en kracht bij te zetten, waaraan niets in de weg staat.

8.2. Het door het college gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat (stukken 1, 35, 36 en 37) is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolger van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelde geer onverantwoord hoge lasten op. Tot de herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

8.3. Het college van burgemeester en schepenen vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom. Gelet op het talmen van de eerste beklaagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De

hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklaagde om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke reeds kon overgegaan worden tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn die thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen:

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, houdende fiscale bepalingen en andere, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

38, 40, 41, 65, 66 en 100 Strafwetboek,

162, 190, 191, 194, 210 en 211 Wetboek van Strafvordering,

1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering tegen de vier beklaagden met betrekking tot de telastleggingen A, onderdeel 2, zoals verbeterd, en B, niet (langer) ontvankelijk,

spreekt de vierde beklaagde rij voor de telastlegging A,
onderdeel 1, zoals verbeterd,

veroordeelt de beklaagde voor het misdrijf
omschreven in de telastlegging A, onderdeel 1, zoals hiervoor verbeterd tot een geldboete van € (2 000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van
€ 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar voor de helft van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door verwijdering van de publiciteitsinrichting binnen een termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt tot de kosten in beide aanleggen gemaakt aan de zijde van het Openbaar Ministerie, behoudens de kosten van de dagvaardingen in eerste aanleg en in beroep betekend aan de tweede, de derde en de vierde beklaagde, die ten laste van de Staat blijven,

begroot de kosten waartoe wordt veroordeeld op € 80,99 in eerste aanleg en op € 89,93 in beroep en stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	39,90
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	11,85
		<hr/>
		81,75
	+ 10 % :	8,18
		<hr/>
	Totaal :€	89,93

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **23 december 2005.**

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en).